

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

מהדורה מיוחדת לרגל "סיום הרמב"ם העולמי", ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעיניך בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ ה'מורה שיעורי' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ברוך שהחיינו וקיימנו וזחגיחנו לזמן הזה!

סיום הרמב"ם הכללי

ללומדי מסלול ג' פרקים ליום, וללומדי ספר המצוות להרמב"ם סיום מחזור הל"ד ברמב"ם, והתחלת מחזור הל"ה.

בעז"ה יום ד' פרשת ויצא ו' כסלו ה' תשע"ו || ה' תהי' שנת עליון ופלאות - שנת הקהל!

סיום הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח וכל ספר הי"ד ברמב"ם - ספר שופטים וכל ספר משנה תורה והתחלת מחזור הל"ה - ההקדמה ומנין המצוות וספר המדע - הלכות יסודי התורה

השתתפות רבים בפרט בשנת הקהל

השתתפות רבים בסיומים במחזורים הראשונים של לימוד הרמב"ם, בתקופת הסיום, אד"ש דיבר רבות שרוצה שמה שיותר יהודים ישתתפו בחגיגות ה"סיום". והורה שכ"א ישתדל להשפיע על יהודים רבים שיבואו לחגיגות.

מלבד הטעמים הפשוטים בזה: כי "ברוב עם הדרת מלך", שציבור גדול עושים קידוש ה' גדול שמשפיע על כ"א מהמשתתפים. וכן שההשתתפות ב"סיום" ימשוך וישפיע על אלה שעדיין לא לומדים שיתחילו ללמוד.

נראה שיש בזה עוד טעם "רוחני"; כמו בתיקון ליל שבועות, שלומדים מכל פרשה או מכל ספר את ההתחלה והסוף, שע"כ מתקשרים לכל הספר וע"כ מתקשרים לכל התורה כולה.

אולי עד"ו בסיום הרמב"ם הרי לומדים את סיום ספר ה"משנה תורה" ואת ההתחלה, שזהו הסיום וההתחלה של כל התורה כולה, וכל המשתתף והשומע הרי זה כלומד ומתקשר לכל התורה!

וזהו עצה ו"תחבולה" רוחנית לקשר המוני בית ישראל לכל התורה,

ובפרט בשנת "הקהל", זמן של אחדות כל ישראל!
(סיום מחזור הכ"ז, אייר תשס"ט - שנת הקהל)

לשתף כל היהודים בסיום הרמב"ם

בקשר לסיום הכללי של הרמב"ם, כדאי לפרסם שבמחזורים הראשונים דיבר אד"ש חזק מאוד והביע רצונו שכל יהודי ישתתף בסיום הרמב"ם ומה שיותר יהודים יהיו בסיומים [ולכן הצעתי שכדאי לעשות הסיום עם הקהל ב"מבצעים", וכו'...].

ואולי כמו ב"תיקון ליל שבועות" שלומדים ואומרים מכל ספר מהתנ"ך והתושבע"פ ההתחלה והסוף, ועל ידי כך מתקשרים לכל הספר, עד"ו על ידי שמוששתתפים בסיום הרמב"ם שם לומדים וקראים את סיום ה"משנה תורה" וההתחלה, שיש בו כולל את כל התורה כולה, וע"כ כך נחשב שקשורים לכל הספר שזהו כל התורה כולה!

שישו ושמחו בשמחת תורה! ובפרט שהסיום בענייני מלך המשיח שזוהי שמחת הגאולה וכמו שה"בעל הסורים" "אומר עה"פ בפרשת פנחס "הנני נותן לך את בריתי שלום"; וז"ל: "שלום - בגימטריא - זהו משיח!" ו"ישמח - אותיות - משיח!"

(סיום מחזור השלושים, אדר תשע"ב)

"והפכתי אבלם לששון!"

לצערנו אנו עדים בתקופה זו ל"אינתיפאדה" המשתוללת באה"ק, שתוצאותי משפיעות על כל העולם. רצה יהודים תמימים הי"ד שכל פשעם זה שהם יהודים!! וכעת נמצאים אנו בתוך "שבעת ימי אבל" על הקדושים הרב יעקב ליטמן ובנו הת' נתנאל הי"ד שנרצחו באכזריות מפיגוע ירי סמוך לעתניאל, בעת שהיו בדרכם ל"שבת כלה" של הבת ביום שישי האחרון לפני שבת קודש.

וכמו"כ אנו נמצאים בתוך "שנת האבל" של הגה"ח הרב יקותיאל מנחם ראפ ע"ה, שבמשך עשרות שנים כיהן כיו"ר "המטה העולמי להצלת העם והארץ", והיה מראשי הלוחמים שלהם בשליחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכל כוחו וזעק את "זעקת המלך" הן על התנהגות הממשלה בארץ שכיודע ממשיכה לדבר על "מסירת שטחים" וכו' ר"ל, והן את הזעקה על "אריכות הגלות".

בהשגחה פרטית נפלאה, בכל השנים האחרונות בהן הוציא את הגליון "תקות מנחם" לקראת סיומי הרמב"ם, תמיד דיבר הרב על הלכות אבלות שהם מזהלכות המסיימות את ה"משנה תורה להרמב"ם". וקושר זאת עם הפרשה והתאריך של אותה זמן.

גליון מס' 279, לקראת סיום הרמב"ם העולמי בשנת תשע"ב שחל בחודש אדר, כתב הרב אודות הקשר של הלכות אבלות לעניין השמחה, שכיודע היה י"ר "מטה שירה וזמרה לקבלת פני משיח", ויהי רצון שתכף ומייד נוכה לקיום הפסוק "והפכתי אבלם לששון" בגאולה האמיתית והשלימה!

ז"א שתוכן ומסקנת הלכות אבל היא להפוך את ימים אלה לימי שמחה, וענין זה מתבטא גם במה שכותב הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות אלו: "ומשה רבנו תיקן להם לישראל שבעת ימי אבלות ושבעת ימי המשחה (של נישואין)" היינו ששבעת ימי האבילות נהפכים ונמתקים לשבעת ימי משחה!

יחפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים

ב. וענין זה מתאים גם עם המבואר בחסידות ובישיחות אד"ש מה"מ בקשר לימי האבילות של הצומות וג' השבועות על חורבן ביהמ"ק שאומרים ע"ז: "יחפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים" ע"פ המבואר במאמר הפסוק נבואת זכרי', המצוטט ברמב"ם בסוף הלכות תעניות: "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וגו' יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים וגו'", [עיין להלן ס"ז].

ומבואר בשיחות שעצם הדבר שימים אלה לא רק יתבטלו אלא שייעודם שהם עצמם יחפכו לשמחה ולמועדים טובים, שהדבר מורה שמלכתחילה מכיוון שמטרתם וייעודם שיהיו ימי שמחה, הם ביסודם ובפנימיותם כבר כעת בהעלם ימי שמחה עצומה, ואדרבה שמחה הבאה מהפיכת האבילות, כיתרון האור מן החושך עצמו שנהפך לאור, ולכן כבר עתה בפנימיותם הם ימי שמחה.

ולכן כבר עתה מורה כ"ק אד"ש מלך המשיח, לעשות בימים אלה, בתשעת הימים עניני שמחה המותרים ע"פ תורה כמו שמחת סיומי מסכת כהנה ולרזו ה"יחפכו" שיתקיים לעתיד לבוא, ולהורות שכבר עתה בפנימיות ובהעלם ימים אלה הם ימי שמחה, ועד"ז גם באבילות פרטית קיויים בקרוב ממ"ש "והפכתי אבלם לששון!" שמורה שבהעלם ובפנימיותם הם כבר עתה ימי שמחה.

והחי יתן אל לבו:

ג. ואפשר לקשר ענין זה גם עם כך שבהלכות אלו מלבד שמדובר על כל דיני האבילות ומצב האבילות, גם מדובר על מצות ניהום אבלים שענינה לעשות חסד עם האבלים ולהקל עליהם את אבילותם ע"י האיחול והתפילה שתבוא בקרוב הנחמה, ושהאבילות תיהפך לנחמה. ואח"כ יש בהלכות אלו עוד מצוות שהם מעשי חסד ואהבת ישראל לזולת כמו: ביקור חולים, הלנת המת ולהבדיל הכנסת חתן וכלה

א. את הלכות אבל התחילו ביום א' דר"ח אדר [תשע"ב], ולומדים בהמשך הימים הראשונים של חודש אדר, בזמן שיש ציווי התורה שכתוב בגמ': "משנכנס אדר מרבין בשמחה", ודווקא אז לומדים את הלכות אבל?! דווקא בזמן שמגבירים את השמחה, בגלל הנאמר במגילת אסתר: "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב" [היינו שלא רק ימי הפורים הם ימי שמחה אלא שהנס פעל שכל החודש נהפך לחודש של שמחה] ודווקא בתחילת חודש זה לומדים את הלכות אבל!?

ואולי תמיהה חזקה וכולטת זו, באה לבטא את הענין שכל מטרת ותוצאות האבילות היא בשביל להפכה לשמחה, כמו"ש: "והפכתי אבלם לששון". היינו, שימי האבל עצמם הם נהפכים והם נהיים לימי שמחה וכשהאבל נהפך לשמחה אזי השמחה גדולה יותר "כיתרון האור הבא מן החושך" וכמעלת "אתהפכא חשוכא לנהורא" גם על "אתכפיא סטרא אחרא".

שענין זה, הפיכת האבל לשמחה התבטא ומודגש בחודש אדר כנ"ל דברי הפסוק החודש אשר נהפך מאבל ליום טוב שהשמחה הגדולה היא מודגשת יותר בגלל שהיא ע"י הפיכת האבל לשמחה ויו"ט.

ובמיוחד שהאבל היה על גזירה הכי חמורה על כל כלל ישראל; "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלשה עשר לחודש שנים עשר הוא חודש אדר", ומכיון שהגזירה היתה הכי גרועה בכל ההיסטוריה האנושית על כל כלל ישראל, השמדה מוחלטת, כי מלכות אחשורוש היתה על כל העולם כולו כמו שאומרים חז"ל שאחשורוש היה מלך מושל בכיפה, על כל כיפת כדור הארץ.

לכן השמחה היא כל כך עצומה "עד דלא ידע", בלי גבול, והופכת את כל החודש לשמחה. ועד כדי שיש דעה בירושלמי שבשעת הדחק כל החודש כשר לקריאת המגילה, כי האבילות העצומה פעלה שמחה ויו"ט גדולים ועצומים על כל החודש ולכן "משנכנס אדר מרבין בשמחה" שכפירוש אד"ש מה"מ בשיחות "מרבין" – הכוונה היא שכל הזמן מקיימים "מרבין" – היינו, שמיום ליום ומרגע לרגע השמחה מתרבה ומתגברת.

כי זהו העיקר בענין האבילות; לא האבל והיגון, אלא החסד שע"ז וההוראה החיובית שלוקחים מזה, שזהו מה שכתוב בפסוק: "טוב לכת אל בית האבל וגו' והחי יתן אל ליבו", ומפרש אד"ש מה"מ בשיחות שאין הכוונה רק כפשוטו שזהו מצב של התאוננות, ואין ברירה שלוקחים ללב את החיסרון והצער על המת, אלא אומר אד"ש שהכוונה היא: "והחי" להוסיף בכל עניני "החיים" ובכל המצוות והדברים הטובים שהחיים עושים ולהוסיף בהם חיות התעוררות והתלהבות בלב, שזהו לטובת ולעילוי נשמת הנפטר, ולא אם ח"ו מתנהגים להיפך, שמזיק לנפטר.

אבל – רצון והשתוקקות לנפטר

ד. ז. א. שרוב המצוות הכתובים בהלכות אבל הן מבטאות את מעשי הטוב והחסד שאדם עושה להוסיף חיים בכל מצוות החיים. ז. א. שכאן מדברים לא רק להפוך את האבל שיתהפך לשמחה אלא שכאן מדברים גם על מצוות שמעיקרם מבטאים את ענין השמחה והחסד והטוב.

ואפשר לומר שענין זה הפיכת האבל עצמו לשמחה מתבטא גם בפירוש המילה "אבל"; היינו שאבל אין משמעותו רק אבילות וצער כבד ויגון קודר, רק כפשוטו, אלא אולי גם משמעות המילה "אבל" מלשון רצון והשתוקקות כמו "אב" שפירושו רצה כנאמר: "ולא אבה הוי' אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'", וגם כאן "אב-ל"; שמשתוקק ורוצה, כי בכל אבילות מתבטא הרצון וההשתוקקות העמוקה לאיש שמתאבלים עליו, שזהו פנימיות הרגש שבאבל, שזוהי המשמעות החיובית במילה אבל.

ואב גם מלשון אהבה, והרי בכל אב מתבטא הרצון והאהבה אל הבן, וכן גם כאן במצוות אלו מתבטאות האהבה והרצון לעזור לזולת עד כדי עשיית חסד בפועל ממש.

[ואולי גם נפרש "אבל" – גם מלשון "אָבֵל" ואמנם היינו שלילת הענין: (וסברא) הקודם (השלילי) למעליותא וחיוב, כמו הנאמר לאברהם "אָבֵל שרה אשתך יולדת לך בן". וגם בענייננו שלילת האבל והסבתו לשמחה].

אבל – גימטריא – ל"ג

ה. ויומתק ענין זה גם על פי דברי הצ"צ ב"אור התורה" במאמר על ענין הל"ג בעומר, שהפיכת האבל לשמחה מתבטא גם בגימטריא של האותיות "אבל" – גימטריא ל"ג; שענין האבילות בל"ג ימי הספירה על שמתו תלמידי ר"ע על שלא נהגו כבוד זה לזה, שענין המיתה באה בגלל שבשלושים ושתים ימי הספירה לא האיר שם האור של החכמה.

ולכן היה ענין המיתה מכיון שחסר ענין החכמה ונאמר: "ימותו ולא בחכמה" שאז חסר ענין החכמה "ולא נהגו כבוד זה לזה" כבוד – בגימטריא 32 שהכבוד הוא לא בשלימות, אבל אם מאיר שם אור ה"א" היינו אור החכמה היינו שאז לב נתיבות החכמה הם בשלימות אזי האבל עצמו נהפך לשמחה שזהו ביום הל"ג בעומר, שבאמצע היום שבתחילתו עוד אסור ונוהגים בו כמה ענינים של אבילות ונהפך להיות יום של שמחה גדולה ואדירה.

ואז אומר הצ"צ נהפך משמעות האבל מלשון יגון וחורבן, הרס ושממון

לאבל – מלשון תיקון ומישור כמו שכתוב "אבל השיטים" שתרגומו ופירושו ברש"י מישור של שיטים וכן נאמר "אבל לכרמים" שפירושו מישור של כרמים, ומישור הוא היפך השממון ההרס והחורבן, שזהו ענין התיקון היינו שבמילה "אבל" עצמה יש משמעות חיובית למעליותא של תיקון ומישור!

פרשת תצוה – למעלה משמו של משה

ו. והענין הנ"ל מתקשר ג"כ לזה שסיום הלכות אבל [בשנת תשע"ב] הוא בפרשת תצוה שגם בפרשה יש את שני הענינים הקוטביים. כי בכל הפרשה לא מוזכר שמו של משה רבינו, ואד"ש מביא בשיחות שי"א שזה קשור עם זה שז' אדר ברוב השנים חל בסמיכות לפרשת תצוה וזהו יום פטירתו של משה רבינו אבל שואל אד"ש מה"מ הרי זו היתה טעותו של המן הרשע כדברי הגמ' ש"שמח שמחה גדולה", שהפור "להשמיד ולהרוג את כל היהודים" נפל על אדר, כי בחודש זה "מת מושיען של ישראל", וטעותו היתה שלא ידע שבאותו יום "נולד מושיען של ישראל" שלכן יש לנו את נס וחג הפורים, ז. א. שענין הלידה גובר ולמה בכל הפרשה לא מוזכר שמו של משה!?

[והביאור בזה אומר אד"ש בהתוועדויות שמאז לידתו של משה התחיל הענין של "משה רבינו" שהולך וגובר, וההסתלקות היא שלב של התעלות בענייני משה רבינו ולא מבטל ח"ו את ענין ולידת משה שהולך וגובר משנה לשנה, ולמה לא מוזכר שמו?]

ואד"ש מבאר הענין שמה שלא נזכר שמו של משה, הוא בגלל מעלתו העצמית של משה המתגלית עם לידתו והסתלקותו, העצמיות שלמעלה משם, ולכן לא מוזכר משה בשמו ואדרבה הפרשה מתחילה "ואתה תצוה" – שעצמיותו מחברת – מל' צוותא וחיבור את בני" עם ה' בגלל התגלות העצמיות שבלידה ובהסתלקות, וכמו בפרשת תצוה – חיסרון השם בא בפנימיות בגלל מעלתו העצמית שבלידה וההסתלקות, כך גם בפנימיות ה"אבל" – הוא הסבתו ויעודו לשמחה!

משנכנס אדר מרבין בשמחה:

ז. והענין הנ"ל שבאבל עצמו מתבטא הפיכת האבל לשמחה, מתבטא גם בחודש אדר כביאור אד"ש במאמר חז"ל בגמ' תענית: "כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה"; היינו שהפיכת האבילות של חודש אב עצמה היא נהפכת והיא מביאה את ריבוי וגודל השמחה בחודש אדר שלפי חומרת מיעוט השמחה כך ריבוי וגודל השמחה, ועד"ז לעתיד לבוא שנאמר "והפכתי אבלם לששון", שששון הוא ריבוי עצום ויותר משמחה, שענין זה יתקיים לעתיד לבוא.

וענין זה מתבטא ג"כ בסמיכות ובמעבר מהלכות אבל להלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח; כי הרי ירידה צורך עליה!; ולפי גודל הירידה והאבל על הגלות והחורבן כך תהיה גודל ועוצמת השמחה על הגאולה בביאת המשיח. וכמו בימי הפורים זוכים לשמחה בלתי מוגבלת "עד דלא ידע" כך, "נסמך גאולה לגאולה" שמחת הגאולה השלימה וביאת המשיח, מי"ד מ"ש נאו!

העלון יוצא לאור לרגל חגיגת

"סיום רמב"ם העולמי"

נערך ע"י תלמידיו שיחי' מישיבת תות"ל העולמית

ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פייגעל תחי' וב"ב שיחיו ראפ

דרכי נועם

בקשר לפרשת השבוע פרשת ויצא. פעם כשדיבר אד"ש ע"פ פשוטו של מקרא למה יעקב אבינו נשא אחיות, והרי רש"י אומר כבר בפר' תולדות עה"פ "עקב אשר שמע אברהם בקולי וגו' " שקיים אברהם אבינו את כל התורה והמצוות וכך גם יעקב אבינו? וכידוע רש"י שואל ומבאר כל דבר תמוה בפשט הכתוב, ובזה רש"י בכלל לא שואל, סימן שזה דבר פשוט ביותר, בפשט הכתוב לבן חמש למקרא.

וע"כ ביאר אד"ש שקיום המצוות אצל האבות הוא הידור כי הם לא מחוייבים. וזה לא יכול להיות על חשבון דברים שהיו מחוייבים מקודם, כגון לקיים הבטחה שנכלל במצוות דינים לבני נח. וכאן כבר יעקב הבטיח לרחל להתחתן איתה, והיה צריך למלא הבטחתו.

ורואים מכאן עד כמה חשוב שהאדם יהיה ישר כלפי אחרים ולא ישנה דיבורו!... וענינים של "פרומקייט" ו"קנאות", לא יכולים להיות על חשבון של הנהגה ישרה ונעימה כלפי הזולת והציבור.

דרכי שלום

בקשר לעניין דרכי השלום. כשהתחיל אד"ש מה"מ את ה"שטורעם" ב"מבצע חנוכה", הוציא הרבי עבורי (ע"י המזכירות) מעטפה מלאה דולרים (חדשים) לחלק "דמי חנוכה" לאנשי "אל-על" בנמל התעופה קנדי, וארגנתי להם בעז"ה מסיבה, ובסיומה עברתי מאחד לאחד וחילקתי הדולרים של אד"ש.

באמצע החלוקה הייתה דיילת אחת שאמרה "לא לא!" אני לא יהודיה ולא צריכה לקחת! ושמתתי שאיני צריך לתת דולר של הרבי שמויעד לדמי חנוכה לגויה. אבל הישראלים דחפו אותה שתושיט ידה לקבל. ומיד הושיטה את ידה, ושבריר של שניה היה לי ספק האם לתת, אבל לא הייתה לי ברירה כי הושיטה את ידה, ומיד נתתי לה הדולר, אבל לבי היה נוקפני על שנתתי דולר של הרבי לגויה.

וכשהגעתי ל-770 סיפרתי כל הסיפור למזכיר אד"ש הרה"ח לייבל גרונר, עם הסיום שלבי נוקפני, וכך הוא סיפר לרבי.

והרבי חיך ואמר לו: "תגיד לו שיש גמ' מפרנסין עניי עכו"ם עם עניי ישראל מפני דרכי שלום!..."

ונראה לי ש"דרכי שלום" אין הכוונה דווקא למנוע חיכוכים ואיבה, אלא שזוהי דרך התורה שיהיה שלום ושלווה בין האנשים, ואפילו עם הגויים. וכמש"נ "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום!"

ז.א. שצריך להשתדל לעשות שם טוב וקידוש ה' בכל מקום. ואפילו עם אויבים אומרת התורה: "כי תקרב אל עיר להלחם עליה, וקראת אליה לשלום". אבל כמובן אין הכוונה לוותר להם ולתת להם איזשהו שטח מנחלתנו, דבר שייכול להחליש אותנו ולהגביר את "תאבונם".

אלא הכוונה שלום באופן שהם יקבלו עליהם המרות שלנו, וכמו שאומרת התורה אח"כ "והיו לך למס ועבדוך". וכמובן שהם צריכים לקבל על עצמם את ה-7 מצוות בני נח.

תהא שנת עליון ופלאות!!!

כשבוע לפני שנפטר הרב ע"ה, התייעץ עם א התלמידים בקשר לר"ת של שנת תשע"ו, למחרת נישא אליו הרב וסיפר לו בהתפעלות:

לשנת תשע"ו יש ר"ת מיוחד מאוד "תהא שנת עליון ופלאות!"

שלילת מקרה נקרה

הרמב"ם פוסק בתחילת הלכות תעניות, שאם אירע ענין בלתי רצוי על הציבור אסור לומר "מקרה נקרה", אלא צריכים לחפש ולמצוא ולומר מה צריכים לתקן כדי שלא יחזור שוב דבר כזה, ואם לא

מחפשים ואומרים מה צריכים לתקן "הרי זה מדרג אכזריות" וע"ז נאמר "והלכתם עמי קרי", היינו שיאמרו שזה מקרה נקרה בעלמא, "והלכתי אף אני עימכם בקרי", היל"ת.

ומה שנראה הוראה ברורה בזה:

א) לתקן ולחזק האחדות של החסידים וכל ישראל וכמו שאד"ש מה"מ תמיד אומר ש"ברכנו אבינו" בא ע"י "כולנו כאחד!", וכן "אתם ניצבים" היינו יציבים ועומדים בתקיפות ובלי ערעורים וצרות, ע"י "כולכם" דווקא!

ואד"ש כתב ליו"ר צא"ח בארה"ק הרה"ח ישראל ז"ל לייבוב: "אילו הי' אחדות בין אנ"ש, היה משיח בא מכבר, ולכן היצה"ר משתולל בפיתויים שלא ע"פ שכל לגמרי, ולע"ע הצליח, וה' ירחם".

ולכן האחדות בוודאי לא רק תביא טוב וחסד, אלא תביא המשיח והגאולה מיד ממ"ש!

ואין הכוונה שצריך להיות תמימות דעים בלי חילוקי דעות, אלא הכוונה שעם חילוקי הדעות צריך להיות בהתכללות ובאחדות!

ב) תיקון הצניעות גורם ישיר לחיזוק השמירה והבטחון וההצלחה מה', כנאמר: כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך, והי' מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחרוך, היל"ת.

היינו ששמירת הצניעות ללא שום פרצות פשרות וויתורים, היא גורם ישיר לשמירת הקב"ה מכל מחבלים! ומתקיים הנאמר: "אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה ברחובותינו!"

ר"ח כסלו – חודש השלישי

בקשר עם ימים הסמוכים לר"ח כסלו. ר"ח כסלו הוא החודש השלישי (לחדשי החורף) וכפי שמבאר אד"ש מעלת חודש השלישי (בקין, סיון) שהי' חודש מתן-תורה כמבואר בגמ' שבת, שענין השלישי הוא המשלב הניגודים, עליונים ותחתונים, אלקות והעולם, וכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם!

ועד"ז חודש כסלו הי' מ"ת דפנימיות התורה (י"ט כסלו) שעניינה להביא לעולם ולגלות את פנימיות התורה.

ורואים שהימים טובים של אד"ש הם בעיקר בחודש כסלו; ר"ח כסלו – הבריאות והחיים, ו' כסלו – ה"ווארט", י"ג כסלו – "דידן נצח!", י"ד-ט"ו כסלו – (קיימא סיהרא באשלמותא) – הנישואין.

שעניינו של אד"ש להביא הא-לקות לעולם התחתון שאין תחתון יותר ממנו, ול"חוצה" שאין חוץ יותר ממנו, ולשלב הא-לקות והעולם ולעשות מכל העולם א-לקות, ו"בית חב"ד" ו"בית משיח".

ונפלא הוא! ששמו של אד"ש מה"מ, מנחם-מענדל, בדיוק גימטריא – של"ב (332) היינו שעניינו לשלב כל העניינים; נגלה וחסידות, וכל עם ישראל, והא-לקות והעולם.

והמספר 332 – היינו שמביאים את ה-3 – השילוב והאחדות [וגם ציור המספר 3 מסמל בהשגחה פרטית את השילוב; חצי עיגול מלמעלה, וחצי עיגול מלמטה, וקו באמצע – המחברם – 3), ומביאים שילוב זה לעוה"ז התחתון – 2, רשות הרבים ("מיעוט רבים שנים") ומביאים שם שלמות האחדות והשלום, בביאת המשיח והגאולה השלמה, וכמו שאומר "בעל הטורים" עה"פ בפרשת פנחס: "הנני נותן לו את בריתי שלום": שלום – בגימטריא "זהו משיח!". כן תחי' לנו! מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!